

Џон Бојнтон Пристли

МОЈ ПРВИ ЧЛАНАК

Кад сам имао шеснаест година већ сам писао чланке и нудио их разним издавачима чије сам адресе могао да пронађем. Било је две врсте ових написа. Први, које сам злокобно потписивао са „Д. Бојнтон Пристли“, били су озбиљни, веома озбиљни заиста, и били су пуни речи као што су „ренесанса“ и „смисао“ и „плодови“, и наводили су на помисао да је њихов аутор стар око стотину и педесет година. И нико их није хтео. Нико није могао да их објави. Није постојао издавач који је имао довољно старе читаоце за такве списе. Друга врста били су кратки хумористички комади и бурлеске и уопште смешни радови које сам писао са чврсто постављеног хуморног становишта школског забавног часописа. Један од ових радова примљен је, објављен и исплаћен у једном лондонском хумористичком недељнику. Био сам стекао признање. (И мој отац, налазећи да је прилика пригодна, почастио ме је једном од својих цигарета које сам, као што верујем да је он нагађао, месецима пре тога тајно испробавао). Издање недељника које је садржавало мој чланак угледало је свет. Возећи се трамвајем од Даквеф Леина до Годвин Стрита, Бредфорд, видео сам жену средњих година како отвара управо тај број недељника, не слутећи, као што сам одмах помислио, да један из групе његових сјајних сарадника није ни два метра удаљен од ње. Стигла је до **странице**; оклевала је; зауставила се и почела да чита мој напис. О — каквог ли одушевљења! Али мог, наравно, не њеног. А ни мога задуго, само за тренутак, да би се тада на њеном лицу појавио израз који сам видео десет хиљада пута одонда, и покушавао годинама до сада да га не уочавам — уобичајен израз читаоца, слушаоца, издавача, покровитеља. Како да опишем тај редак поглед? У њему је нека врста недужности — иначе мислим да бих пре много година престао да пишем — али

помешано мало неке киселости са овом изванредном недужношћу је карактеристично својство обазривости, можда наговештај подозрења самог. „Па чега овде има?“ запиткује она сумњичаво. И тада поносни и вештачки насмешен Песник и Стваралац пада дест хиљада стопа дубоко у сумњу. Од те вожње трамвајем никада нисам ухватио израз читаоца, слушаоца, издавача, покровитеља а да он сместа није покушао да ме прикује за стене над црним понором сумње. Док ово радим, јави се сев плавог крила — и птица одушевљења је одлетела.

Превод са енглеског: Драгиња Урошевић